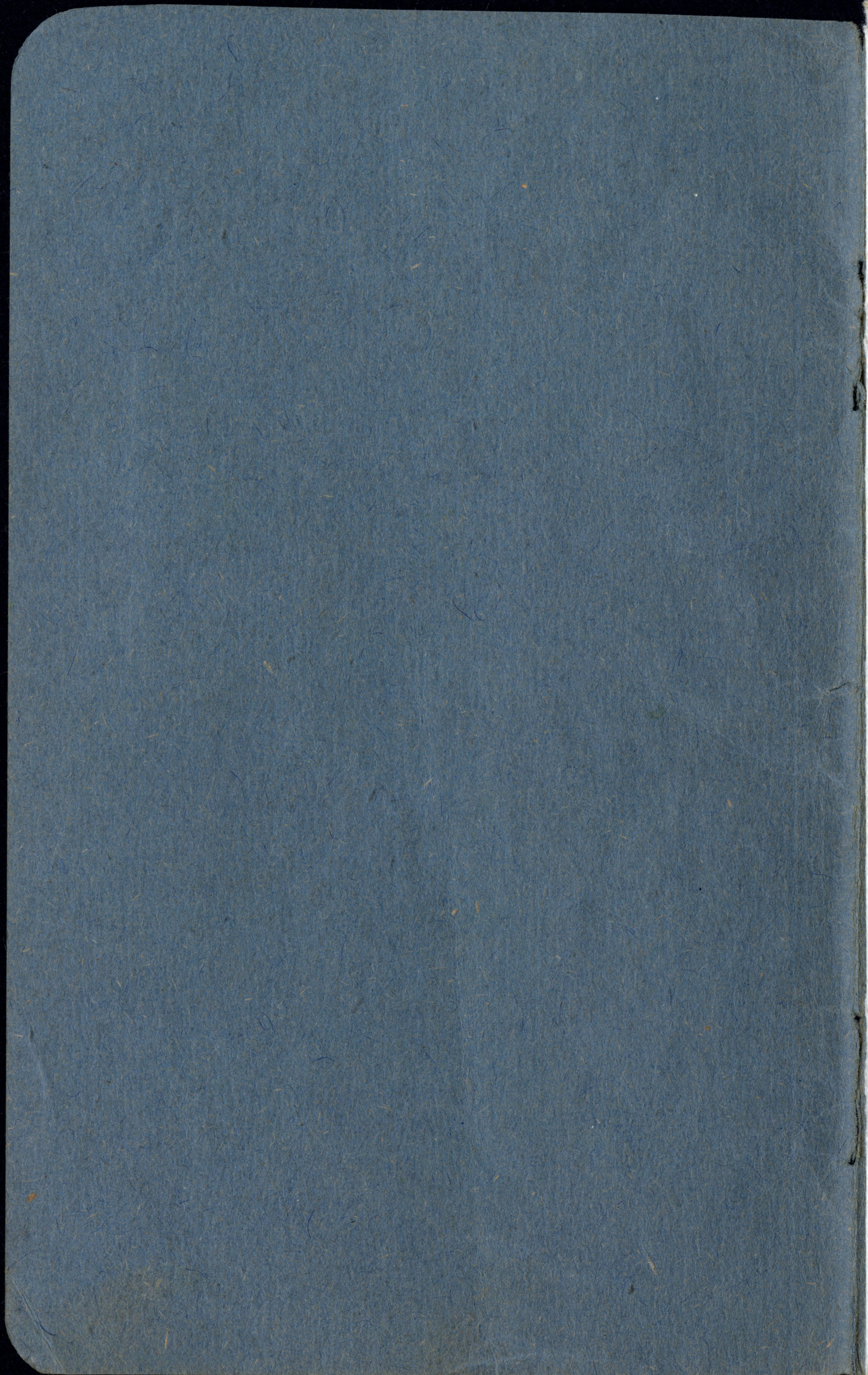

Pesmi

gestovnik. K.

Slep je, kadar se s petjem odločja

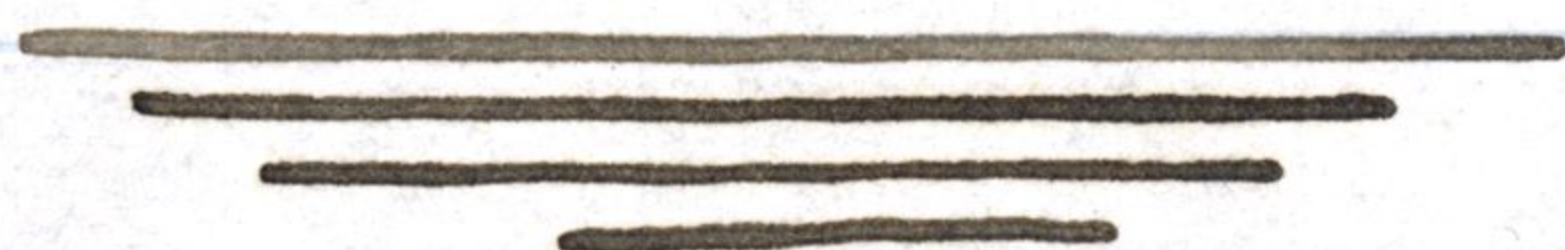
V spomin prijatelju x z

Ka mižbu

30
Glep je, kdor se s petjem zbuja,
krajec moj tu osti loše,
pevu vedno preča loše,
on živi, umrje brez duarja.
(France Prešeren)

V današnjih časih 1

26
 Posod teusa po polih lege,
 a človek se skorjjo riuo
 lava, rodi, dokler
 v nestee brezno ne zabodi.

40
Sirene

2

Sirene tulijo...

Tulijo, piskajo, vriskajo
kot iz mreža se delavci vsipujejo,
sgaranci, stari v mrak hitijo

Pornal sem jih - bili so nekdoj še mladi,
a kdaj ne parločujem jih.

Vsi suški, izmučeni, bledi, sgaranci
pogled jim je ves diš.

Sirene tulijo...

Je jame revojoče

ljude se črni racajo,
kot žrtve podraulja plato osamljenih tožijo

Glavice pri v mrak hite
 in diha jo močur, kašljajo, soplejo, kropejo,
 dokler jih sile podremlja za vedno ne stro
 Sirene tulijo...

Čui moč je hite onemogli v mrak
 Tilo v obupu nemnem dreve
 V obupu jim srca krvave
 In čelo obliva jim čurek krvavit srag...
 Sirene tulijo...

In jaz čul sem
 to tuljenje, kropenje
 piskanje, sopenje
 Za vedno se jitem izgleda in dela

vesel mi je v dušo,

In, soračim ga,
kakaj, le cui mučijo se
in tpe...

V noči 3

1

čakala je noč, hujše po ulicah hite
v domove, hiše, gledališča, na rabane
čuj na koncu ulice nekdo vzdihuje
ne hiti, on prosi, moleduje,
mora veliko stresa mu telo.

Obrat njegov upal je in mrtvaški,
goje, krivice, bujita mu je oči,
ki pričata, da moč preživi še dve dni.
Obaidu siromak tako sloni,
a misli so njegove pri družini,
ki ji je slabše kot živini.
V prti hodi mu žena v hčih porodit leži
a brog je petero dece, lačne stoče bedi
v mislih vel množice ustavljaj
a nihče ne čuje glas siromaka,

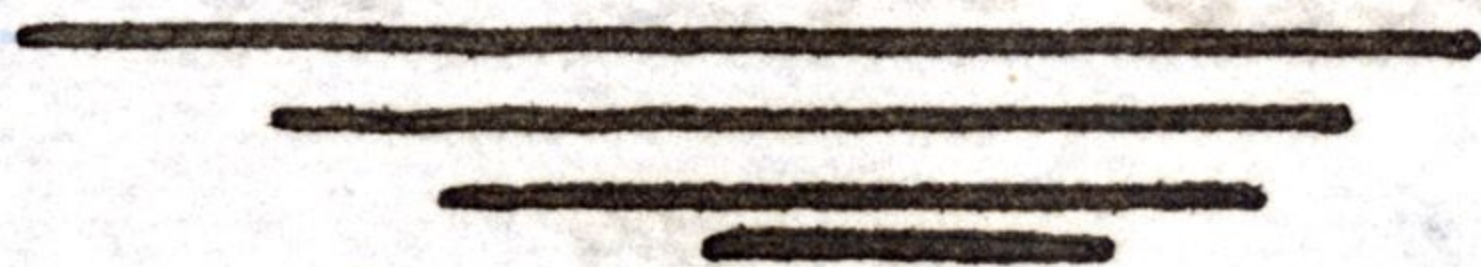
hi šena doma mu lopi
otroci mu lakajo vsi

Ure in ure mož čaka, vadihujé
a vendar še čaka ne obupuje

Poskupil že kakruj kump je vrveja
a mož še vedno ob zidu tam...

Tedaj ne prosi več ne kuka je
obupel je.

Kroj njega v mlači krvi
poč stokrat poslušeni dinar leži.

Sirotnak

4

40

I drevo roko je vrata odpiral
ves preurazen, potrt, jik je spol kapiral
Kot senca se plazil po cesdah rakotnil je
in lase v hise visoke je stopal,
prosil je kuka, ponujal je roze
Kdo bled se popet je vracal
v izlozbe vabljive je gledal
Poravnjal ljudi ki po potih drve,
a vsek dalje gre jedra da se naj ore
Ljudje dalje hitijo a tu,
v veri temacni jo našel raklon
I nebo vzdiguje kosce roke
in usteca razprohana
rada bi prosila, pa se boje
Le plaho v tolažbo, kral kral "govore"

1

Spornuje 5

"Za dva dinarja,"
se je oglasil nekdo
ob oglu hiše

"Za dva dinarja,
slasčice, mandeljni, fige"
Prišel do kandelabra

in spornau ga,
To je tovariš moj,
sosolec moj, aka
čič več ni smela

na usduickah njegovih,
kakor sedaj ho sva sedela
v soli in pola,

"Fige, mandeljni, slasčice,
bomo dva dinarja"

s kripavim glasom
 in s težavo izgovarja
 "Gospine blizé, dober večer, gospod,"
 "Tamo na dva dinarja," gospod,
 tako biho prigovarja
 "Klaščic gospod" spet prigovarja.
 "Pogleda me in me spozna
 debela solza mu je po krepavik
 licih zadržala

Kupil sem slaščic in fig
 za dva dinarja in grem "Idio"
 a pu mi "Servus" plasno odgovori

Ko bil sem delec' že
 sem ropet čul:

"Kupujte, kupujte,
slasice, mauldelni; fige
Lamo za dva dinarja.
Za dva dinarja..."

1

Na pot 6 32

Kreui bratec na pot
odrešujá!

Kreui po poti življenja!
Karuj se poti drpljenja!

Vsega, vsega imaš, o bratec,
luci imaš da na pot,
z njo osvetlil si pote boš svoja

In tebe imaš
da na pot
z njo skival boš svoje slabosti

če znaš se poti, o bratec,

Vsaakolo, ki je hodil po
 potih življenja = življenja
 je našel življenje,
 a srečal je mnogo življenj
 Bratec ne strši se tega življenja!

Le prižgi si luč
 in kreni na pot odrešitja,
 le kreni po poti življenja,
 ne strši se bratec življenja..!

Čas poročanja 7

40

Tidel strašno, grozno sem žepčeno.
Rudarjev delavcev bedno življenje
Nesrečnih mater čul sem hrih
obrok ubogih glasu vik.

I obupu stal sem sam med njimi
in vsi smo čakali reševja.
I strahu upajoč, žep, živeti z njimi,
v žepčenu čakali smo boljšo življenje.

Potem sem gledal revije rudarjev bednih
moci izmorzane, v lica medle
Polane gledal sem cvetecé,
v potu pognojene bratce.

Fabrike videl sem grozeč
 in mučice v njih žpeče,
 ki mučijo se dan na dan
 za hruk grenak željancu

O, bratje prišel čas bo odrešujá
 na tchem sreče te se veselimo
 Konec grenkosti bo tedaj življenja,
 okorov starih tjaših se iznebitimo
 O, bratje prišel čas bo odrešujá...

Truiter J

33

Prihajam. In mati me čaka,
s solzami v očeh.

A temočni izbi moli rane
prosi rane, ki vracam se iz mesta.

In se spominja, ko bil sem domov
ko bil sem vesel

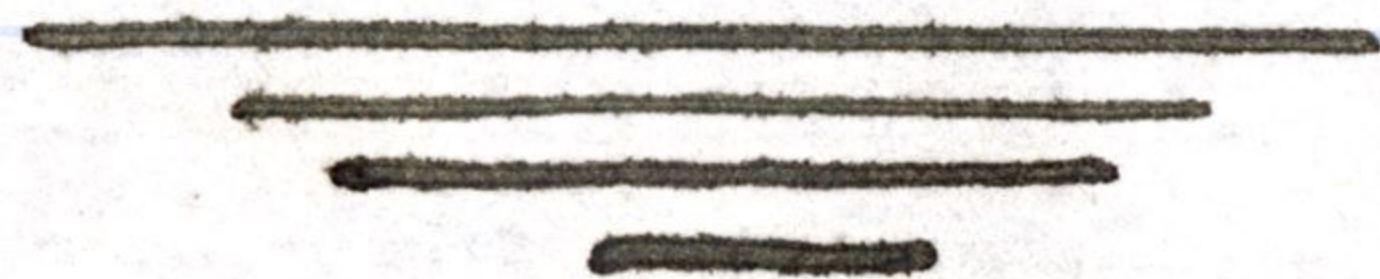
In nisem se vrátil: kot kdaj,
ves blea, rgarau in puenet

Truile sem se... Mati vdičuje,
s solzami v očeh me pogubuje
Pravi, da ne znam govoriti
reč k njo

O, mudi! lahko je tebi
 ne ves le slutiti kako moram žpet
 o ja spoznal sem;
 kako mojhen spoznanja je svet

Res, ti žpela si mnogo, to vem,
 grehosi si vžila svetlan bokal
 Žpela si ko sem potražal
 in sreča si bila ko sem prihajal

Kone pa vrvež je meda omaril,
 mi šel je dušo, srecé mi je ravil
 I narocje se tvoje zdaj vrača svoj sin,
 ki mi je dušo polna žptih bolečin.

1
Ljubereu sbrj! 9

Če ljubereu polni ti srce,
prikrivaj jo ljudem.
Le v srcu nosi sam ljubereu svojo
ne kaži jo ljudem.

Če si poet kaklical je v svet,
kako jo ljubi,
zato mora edaj žepet
Polu razmêhovanja
lahou nosi, razbarvanja je svet
Če le takrat če sreče išče si poet

Če ljubi jo vseeno
zakaj, srce poeta je kleuo

35

1

Poulad prihaja... 10

Poulad prihaja....

po dolinah in hribih

bujnih rož je ustrosila

že vejeve golo ~~prej~~ s cvetjem jo obsula
in naravo božno prej

v goji vesel jo preminila

Poulad prihaja...

A o duši moji cvetja mi

ni cvetja ne sladkosti

Le trnje volio dušo mi prepleta,

ki išče novega življenja sveta.

In našla je nekoga,

ki trnje jo pobral

in ki ji sladkosti

bupo piti dal

Poulad je prišlo,
 v duši mi več isala mi truja,
 k nešću roko ga je nekdo polbral

In ko poulad mine
 mar zabrat spet se vrnejo
 v srce mi bolečine?

O, ne ves čas bo
 ljubica pri meni stala
 in bod, žnje k
 duše moje bo jemala.

1
Sušej

11

Pred tabo v blatu in prahu
kot sušej jecim
Pripet sem k skovi na tla,
pred nogami tvojimi
v blatu ponizno klečim
In molim te in ljubim te

čt kadar se vzdignem da te poljubim
potrgam okrove svojega
in vsem par sebe jarem tvojega
Pred tabo stojim
in ljubim te in gledam te

In gledam te, in tvoje belo
kipeče telo,

bi mi v objemu drhti
in kakor refiri se svetijo
tvoje nežne oči.

Če boleznem naskoči mi
duša pred tabo jecé
v objemu dvigam drhteče roké

Daj, da te poljubim,
Daj, da te k sebi privijem
in, da porabim boleži vseh dni

Če ti ne čuješ... preš... in jaz sušcu
tvoj spet v blatu in prahu
vklenjén jecím,
in molim in ljubim te,
za tabo drhtim...

40 1

Prichovanje 12

Pridi, o draga, da te vidim

Pridi, da vidim tvoje rjave oči
pa katerimi skrivaj nekaj
skrivostnega, o draga.

Pridi, in odgrni mi pajčolan
s svojih ko raje bleščečih oči,
da vidim vse tvoje skrivosti

Pridi draga, da vidim tvoje
bele roke, ki so me božale
ah kedaj...?

Pridi, da vidim tvoje nežno telo,
ki vzdrhteva, ko te poljubim.

O, daj, pridi, da te bom videl,
da te bom k sebi na srce prižet
da te bom ljubil kot še nikoli.

Dolgo, dolgo te uisem videl
 in rdi se mi, da več me ne ljubiš
 Priidi, draga, se rde mi
 ho ure, in dnevi, ho večnost
 ob misli na te.

In čakam te, v parku
 in nisi prišla,
 ah, in moja duša je bolna
 tebe, o draga, tebe je težina.

Spanija 13

Ali ne čujete krikov in prošnje
ranjenih iz daljine?

Če čujete ramolito pešem
signalov in prihajajočih dirjakov?

Če čujete jecanja in poklice topov?

Thienja, johanja, preklinjanja?

Če čujete curčajoča kletva

mrtevsko ropenje mrtvih ljudi

in belogranja piščalke?

Če čujete tihih prošenj iz daljine...?

O, Spanija, tvoji sinovi so padli v boju

v herojskem boju so pali,

v boju življenja, v boju ljubezni,

v boju za mir.

A vi, katibskate ~~reči~~ od sravnote
 uočete videti starcev, ki jim pena
 krvava sili iz ust,

ki padajo pod razvalinami v penljó
 In bosi in lačni dvigujejo svoje košce
 in prosijo, kruha prosijo, in — ^{roče} miru.
 Med brčanjem strok in šena
 med smrtuo simfonijo prask in topov
 padajo mrtvi na tla,
 ko da so se naveličali večnih prošnj
 Kakor prošnje, hodijo ljudje med
 razvalinami, se spotikajo ob utvornih,
 bi ležje razmesarjeni v prahu
 in padajo kot nove žrtve na tla
 Posod padajo mrtvi na tla,

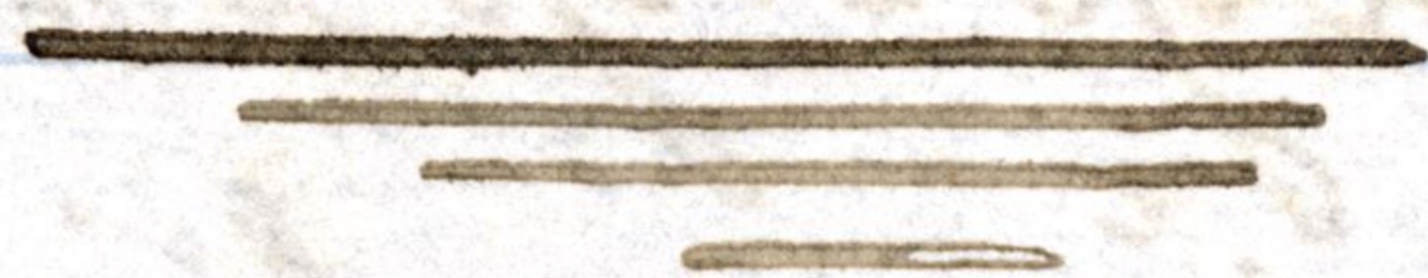
napolnjujejo ceste, kanale,
 parke, vrtove in polja
 Povsod... povsod...

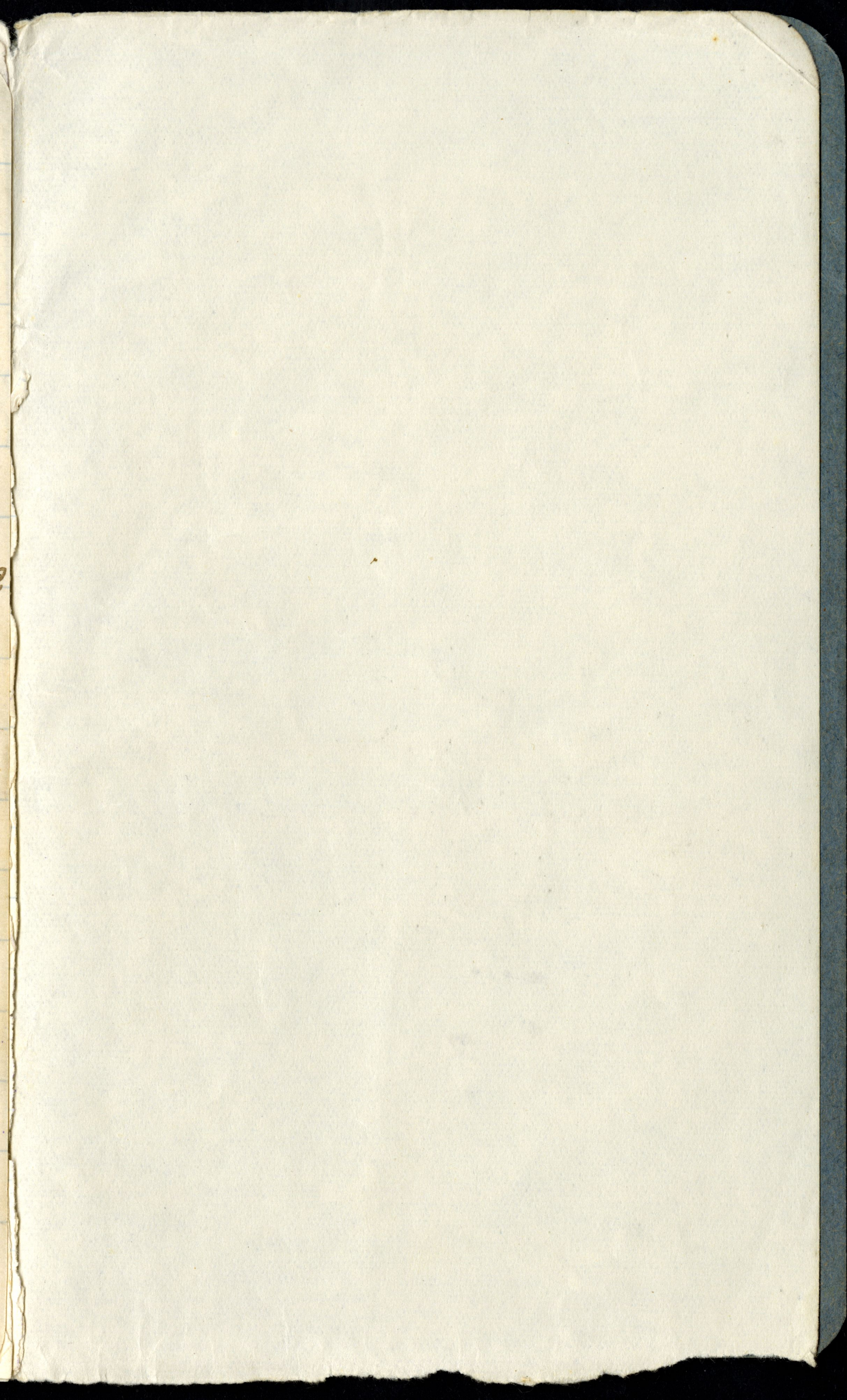
Toda ni jim še konca prihajajo
 drugi, iz reučje prihajajo, iz rudnikov
 glavnice hodijo, kiho se meče
 v osrce v srecu, v rokah puško dvigec

In kopet zapojejo signali
 in karinkajo sirene
 in zapoje orožje svojo smrtno pesem.
 Branci kriče, žene molijo
 moške stiskajo sestrskemu pesdi
 in padajo v mlahe krvi v družbo
 mrtvih žensk in razmesajenih
 otrokom

Signali ušlajo, siraše molčó
 ušlajo puške topov
 le ranjenci bolešno ječó.

O, Francija s tvojo si oškrobljeno
 a grobovi polane tvoje kdaj so posejane
 in svet kakó osodene rane
 a pride čas, ko speč je rane ozdravno
 in ko pokoríš svetu kako močné
 so proletarčeve roke.

Ka mižu

Plap je, kot se s pesjem odziva,
krajec moj tu, oči naše,
pevci vedno preča naše,
mi šir, mi je preč duarja
(France Prešeren)

